

ше да те огорчавамъ; но съвѣстѣта ме кара на противното. Трѣба да знаешъ съ какъвъ човѣкъ се свързвашъ... Азъ нѣмамъ право повече да мълчж...

— Обади ми всичко, та пакъ си тоя за мене, каза тя смутено.

Огняновъ ъж тури да сѣдне и той сѣднж при неж.

— Радке, Хаджи Ровоама каза, че съмъ бунтовникъ. Тя не знае, тя нарича всѣки честенъ младежъ бунтовникъ.

— Така така, Бойчо, тя е много зла жена, каза бързо Радка.

— Но азъ съмъ наистина такъвъ, Радке.

Радка го поглѣднж зачудено.

— Да, Радке, бунтовникъ, и не на слова, но който мисли да подготви възстание.

Той помълча. Тя нищо не отговори.

— Мислимъ да вдигаме възстание на пролѣтъ, за това съмъ въ тоя градъ. Рада мълчеше.

— Това е моето бѣдѣще, бѣдѣще неизвѣстно, пълно съ опасности...

Рада го гледаше смаяно, но нищо не каза.

Огняновъ видѣ въ това студено мълчание прѣсѣдата си. При всѣка негова дума, прѣдашността на това момиче се испаряваше въ въздуха. Той направи усилие надъ себе си и продължи исповѣдѣта си.

— Това е моето бѣдѣще. Сега да ти кажж моето минжло.

Рада впери безпокойно очи въ него.

— То е по тъмно, Радке, ако не по бурно. Знай, че азъ бѣхъ осемъ години заточенъ въ Азия, за политическа причина... и азъ избѣгахъ отъ Диярбекиръ. Радке!

Рада стоеше попарена.

— Кажи ми, Радке, калугерицата спомена ли ти и за това?

— Не знае, отговори сухо Рада.

Огняновъ постоя малко мрачно замисленъ, па подзе: